

एतदद्भुततमं हि अतएतत्प्रति मे मनो भ्राम्यति भगवान्सर्वज्ञस्त्वमस्मत्कृपया ब्रूहि ॥ २० ॥ आभाष्य संबोध्य सीदंति निषीदंति अस्यामिति सत्सभा
तस्याः सदः शृण्वंत्याः कथाः प्राहेत्यन्वयः ॥ २१ ॥ अहो भगवन्निदकस्य नरकपातेन भाव्यमिति वदतस्त्ववकोऽभिप्रायः भगवत्पीडाकरत्वेन वा तद
भावेऽपि सुरापानादिव निषिद्धनिंदाचरणाद्वा तत्र तावद्देहाभिमानकृतनिंदादिनिमित्तत्वात्पीडादीनां भगवतश्च तदभावात् न पीडाशंकाऽस्तीत्याह
निंदन इति सार्द्धं स्त्रिभिः निंदनं दोषकीर्तनम् न्यक्कारस्तिरस्कारः निंदास्तुत्यादिज्ञानार्थप्रधानपुरुषयोः अविवेकेन कलेवरं कल्पितं रचितम् ॥ २२ ॥
तदभिमानेन भूतानां यथाममाहमिति वैषम्यं तत्कृतं हिंसादिकं च भवति तथानयस्येत्युत्तरेणान्वयः दंडस्ताडनं पारुष्यं निंदा तयोर्हेतुभूतयोर्हिंसापीडा

एतद्भ्राम्यति मे बुद्धिर्दीपां चिरिव वायुना ॥ ब्रूयते तदद्भुततमं भगवांस्तत्र कारणम् ॥ २० ॥ श्रीशुक उवाच
राज्ञस्तद्वच आकर्ण्य नारदो भगवान् ऋषिः ॥ तुष्टः प्राह तमाभाष्य शृण्वंत्यास्तत्सदः कथाः ॥ २१ ॥ नार
द उवाच निंदनस्तव सत्कारन्यक्कारार्थं कलेवरम् ॥ प्रधानपरयो राजन्नविवेकेन कल्पितम् ॥ २२ ॥ हिं
सा तदभिमानेन दंडपारुष्ययोर्यथा ॥ वैषम्यमिह भूतानां ममाहमिति पार्थिव ॥ २३ ॥ यन्निबद्धोऽभिमानो
यंतद्वधात्प्राणिनां वधः ॥ तथानयस्यैकैवल्यादभिमानोऽखिलात्मनः ॥ परस्य दमकर्तुर्हि हिंसा केनास्य क
ल्प्यते ॥ २४ ॥ तस्माद्वैरानुबन्धेन निर्वैरेण भयेन वा ॥ स्नेहात्कामेन वा युंज्यात् कथंचिन्नेक्षते पृथक् ॥ २५ ॥
यथा वैरानुबन्धेन मर्त्यस्तन्मयतामियात् ॥ न तथा भक्तियोगेन इति मे निश्चितामतिः ॥ २६ ॥ कीटः पेशस्कृ
तारुद्धः कुड्यायां तमनुस्मरन् ॥ संरंभभययोगेन विंदते तत्स्वरूपताम् ॥ २७ ॥

च भवति ॥ २३ ॥ यस्मिन्निबद्धोऽयमभिमानस्तस्य देहस्य वधाद्धधश्च यथा तथा यस्याभिमानो नास्ति अतोऽस्य परमेश्वरस्य हिंसा केन हेतुना कल्प्यते
न केनापीति अभिमानाभावे हेतुः कैवल्यात् अद्वितीयत्वेनाभिमतव्याभावात् वैषम्याभावे हेतुः अखिलात्मनः सर्वात्मन इति तर्हि किमिति हंति दैत्या
नूतत्राह परस्येति दमकर्तुः हितार्थं दंडं करोतीत्यर्थः ॥ २४ ॥ यस्माद्भगवतो निंदादिकृतं वैषम्यं नास्ति तस्माद्येन केनाप्युपायेन ध्यायतस्तेनैव ध्या
नेन निंदादिकृतपापस्यापि नाशात्सायुज्यं युक्तमित्याशयेनाह तस्मादिति सप्तभिः निर्वैरेण नास्ति वैरं केनापि यस्मिन् तेन भक्तियोगेनेत्यर्थः युंज्या
न्मन इति शेषः ॥ २५ ॥ तस्माद्वैरप्युपायैर्भगवान्स्मृतृणां मोक्षं दिशत्येव तेष्वपि वैरानुबन्धः श्रेष्ठ इत्याह यथेति न तथा भक्तियोगेनापि ॥ २६ ॥
अत्र दृष्टांतः कीटः पेशस्कृताभ्रमरेण संरंभो द्वेषः भयं च स एव योगस्तेन तत्स्वरूपतां तेनैव शरीरेण विंदते ॥ २७ ॥